

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies octavus et nonus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1865 [erschienen] 1866

Caput VI. An Leo IX Papa Ratisponæ inventas, quas Dionysii esse dicebant,
reliquias approbarit, litterasque hac de re ad Henricum I. Francorum
regem, dederit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72229](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72229)

ANCTORA
C. B.

brent, idque statim a visitatione isthac, Pontifice Romano sese iis hac in re non opponente, facere inceperint. Uti enim illi dictam detectionem seu visitationem die 1x Junii, ita Emmeramenses monachi Dionysii et Francia ad ecclesiam suam translationem Dominica ultima post Pentecostem quotannis celebrant, idque etiam jam inde a seculo XI facere cœperunt, quemadmodum in sua de Dionysio in Germaniam translato Dissertatione § 151 sat recte ostendit sæpissime jam laudatus abbas Joannes Baptista, contendens etiam, festum illud Leonis IX mandato, in litteris, Pontificis hujus nomine inscriptis infraque hic recitandis expresso, fuisse institutum.

CAPUT VI.

An Leo IX Papa Ratisponæ inventas, quas Dionysii esse dicebant, reliquias approbarit, litterasque hac de re ad Henricum I, Francorum regem, dederit.

Leonem IX litteras, quibus Ratisponensibus attribuerit S. Dionysii corpus.

Etsi quidem supposititias esse, quæ circumferuntur ac a pluribus jam editæ, hic etiam a nobis iteratis typis recusæ lectoris oculis cap. proxime seq. subdentur, Leonis IX Papæ nomine inscriptas ad Henricum I, Francorum regem, de invento apud Ratisponenses S. Dionysii corpore litteras, Mabillonius tom. 4 Annal. Benedict. lib. 60, num. 21 contendat, re ipsa tamen abs hoc Pontifice ad dictum Francorum regem datas fuisse de corporis S. Dionysii apud Ratisponenses manifestatione litteras, existimasse videtur. Sese certe hic scriptor, dum anno 1685 Sæc. v Benedict. part. 1 mitteret in lucem, in illa opinione fuisse, jam supra num. 50 et parte illa huc transcriptis verbis non obscure insinuat, libelli etiam supra a nobis memorati, quo Haimo, Sandionysianus monachus, corporis Dionysiani detectionem, uti vocatur, descripsit, faciens mentionem.

C Hinc factum, ut Joannes Baptista, jam sæpius a nobis laudatus Emmeramensis abbas, Sandionysianam Felibiani Historiam, utut jam ab anno 1706 una cum adjecto ad hujus calcem Haimonis præfato libello publici juris factam, ad manum non habens, ab ipsomet Haimone, datas fuisse a Leone IX Papa ad Henricum I, Francorum regem, de corporis Dionysiani apud Ratisponenses manifestatione litteras, memoriæ prodi, existimavit, hincque in diversos alios errores in sua supra plus semel jam memorata de Dionysio in Germaniam translato Dissertatione sit prolapsus.

ad Henricum I, Francorum regem, dedisse Haimo non scribit; imo contra ea.

79 Verum, etsi quidem Emmeramensis abbas id, quod jam dixi, haud immerito e dictis, uti hæc consideranti patescet, Mabillonii verbis opinari de Haimone potuerit, hic tamen scriptor nusquam in sua jam ab anno, ut dictum, 1706 edita, quam libelli inediti nomine Mabillonius loco proxime cit. laudat, lucubratione litterarum, quas Leo IX Papa ad Henricum I, Francorum regem, de argumento, mox memorato, miserit, mentionem facit. Id cuique, qui dictum Haimonis haud magnæ molis libellum evolcere voluerit,

evadet perspicuum. Imo vero contra Haimo ea **D** prodit memoriæ, e quibus, si vera sint, consecrarium sit, ut Leo IX, dum Ratisponæ, quod e jam supra dictis anno 1052 factum, versaretur, nullas de dicto argumento litteras ad Henricum, Francorum regem, miserit. Ut id palam fiat, ea hic, quæ eo conducunt, compendio ex Haimone lectori ob oculos pono. Ratisponæ, invitatis eo non paucis summæ dignitatis viris ac imprimis nonnullis episcopis aliis, jam omnia, ut inventum ibi integrum unius mortui hominis corpus, quod sub testimonio fallacium, ut loquitur, et adinventiarum litterarum Areopagitæ Dionysii dicere veriti non sunt, statuto die elevaretur, erant parata, summæque etiam, qua peragendum id erat, solemnitati Leo IX Papa et Henricus imperator, qui Ratisponam advenerant, erant interfuturi. Verum eo ipso temporis articulo, quo res jam jam executioni erat mandanda, duo repente Dei nutu Ratisponam adveniunt nuntii, a Francorum rege rei cuiuspiam alterius causa ad imperatorem missi.

80 Hi, ingentem populi undequaque confluentis multitudinem conspicati ac quid rei ageretur, edocti, imperatorem adeunt, ei, quæ in mandatis habebant, exponunt, tum ad inventum Ratisponæ corpus, quod pro Dionysii corpore haberi, eoque nomine jam elevandum audierant, sermonem convertunt, oratione sat prolifica, jam supra num. 10 partim data, id esse non posse Dionysii corpus, contendunt, regem suum, si nihilominus pro hoc elevetur inventum illud corpus, ægerrime id latuerum, affirmant, ac tandem ab imperatore, ne, priusquam Dionysii corpus haud amplius reperiri in Gallia, ex amico suo Galliarum rege, diligentissime rem indagaturo, intellexerit, fieri id permittat, exposcunt. Porro imperator, se inde habiturum concilium cum domino Papa et caterva ducum et optimatum suorum, respondet, legatosque, eorum prius e Pontificis procerumque suorum consilio petitione probata ut justa, a sese dimittit. Hæc et plura alia, quæ, quod minus prope ad institutum nostrum hic spectent, omitto, lucubrationis suæ supra laudatæ capp. 3. 4, et 5 Haimo; cum autem, uti e jam dictis scribit, Leo Papa legatis Gallicis, ab imperatore, ne, priusquam e Francorum rege, Dionysii corpus in Gallia haud amplius esse intellexisset, inventum Ratisponæ corpus elevari **F** permitteret, postulantiibus, assentiendum duxerit, enimvero consecrarium hinc fit, ut Leo, si vera modo Haimo memoret, non prius certe, quam cum id examinatum fuisset, litteras, quibus Dionysii corpus Gallis surreptum ac penes Ratisponenses S. Emmerami monachos esse, declaravit, ad Henricum Francorum regem dederit, ac proin, ut id certe annum 1053, utpote quo hic demum, essetne adhuc, an non, Dionysii corpus in Gallia, aperta ac visitata, in qua id contineri credebatur, Lipsanothea, indagari curavit, haud fecerit.

81 Quis enim, Pontificem ante examen illud haud esse, quod Ratisponæ fuerat inventum, corpus elevandum duxisse, et tamen id, examine illo non expectato, genuinum esse Dionysii corpus, datis etiam ad Henricum, Francorum regem, litteris declarare voluisse, in animum inducat? Jam vero, cum res ita habeat, Leo sane, si vera Haimo memoret, ad Henricum, Francorum regem, litteras, quibus Dionysii corpus penes Ratisponenses esse declaravit, anno 1052 haud miserit. Verum an Haimoni hic assentiendum? Hic scriptor, ut e jam supra dictis facile colliges, non **C**ilius

a quibus, Pontificem illum id non fecisse, consequi videtur.

memoriæ prodi; ast hic, tum ob remotionem suam a re gesta extantem,

A *citius quam sub seculi XII finem floruit, fuitque proinde ab anno 1052, quo dictæ Leonis litteræ ad Francorum regem scriptæ fuisse perhibentur, remotior, quam ut dictis suis, e quibus, nullatum ad principem illum a Leone scriptas fuisse litteras, sit consequens, fidem certam atque indubitam conciliet. Hanc porro adhuc minuit, non tantum ex eo, quod e monachorum Dionysianorum, qui S. Dionysii corpus penes se esse contendunt, numero exstiterit, verum etiam ex eo, quod nimio partium studio abreptus sese loco non uno Emmeramensibus, qui sacrum illud pignus ad ecclesiam suam furto allatum affirmant, haud satis æquum exhibeat. Ut, quam verum id sit, intelligas, audi, qui cap. 2 sub finem ac sequentis initio loquatur. In Bojoriensi, inquit, natione Radisbonensis urbs perhibetur esse, in qua probabili devotione antiquorum constructum habetur sub titulo sancti Hermentranni monasterium, cui deservit sub abbatis imperio degens concio monachorum. Qui cæcitatibus et ignorantia tenebris miserabiliter involuti divinique timoris oblitii suum locum exaltare non erubuerunt figmento cujusdam mendacii arroganter verbosando penes se esse corpus beati Dionysii, quod omnino frivolum esse veritas indicat præfata rei.*

B *Et quia eorum exterminanda garrulitas est proseguenda latius, huic narrationis initæ seriei censuimus inserere, unde hujus exordium nequitia sibi dicantur arripuisse. Præfato loco succedentibus prosperis rebusque ejus Deo fideliter adherentium devota munificentia ampliatis, probabile visum est abbati, ut, diruta structura operis vetustis, quoniam vilis erat pretii, in melius studeret honestando construere monasterium prædicti Hermentranni. Cui operi dum studiosius insudaret, priscorumque fundamentorum loca diligentius inquireret, juxta vanam assertionem eorum unius mortui hominis corpus inventum est integrum; quem sub testimonio fallacium et adinventiarum litterarum non veriti sunt appellare Areopagitam Dionysium. Cum itaque Haimo, qui a S. Dionysii, quam describit, sociorumque ejus Rustici et Eleutherii corporum delectatione sesqui fere, ut dictum, seculo abfuit, tanto ac tali, quale hic prodit, partium studio manum ad scribendum admoverit, haud immerito sane, ne non debitam veritatis rationem ubique habuerit, est verendum. Qui si ergo de industria, quæ supra memoravi, scripserit, ut, an Leo, quas dicimus, litteras dedisset, efficeret ambiguum? Ut sit, Haimo equidem, uti e jam dictis satis superque liquet, talis non est, ut id a Pontifice illo non fuisse factum, sola sua autoritate reddere queat indubitatum. Et vero, corpus, Ratisponæ a Reginwardo abbate inventum, quod inscriptiones adjunctæ esse Dionysii indicabant, re etiam ipsa verum ac genuinum esse Sancti hujus corpus, Leonem IX vel litteris, vel certe viva voce declarasse, aliunde mihi apparet sat certum.*

C *83 Imperatorum ab Henrico Aucupe ad Henricum V res præclare gestas descripsit author, qui, quamvis, ut ait scriptor Brunsvicensium tom. 1, pag. 701 Leibnitius, sit incertus, sub hoc tamen eodem Henrico, qui seculi XII initio regnavit, vitam duxit; in harum autem compendio, per monachum Hamerslebensem confecto, quod in anno 1126 desinit, sequentia isthæc ex incerto illo auctore excerpta apud eundem Leibnitium tom. cit. pag. 709 de Leone IX*

leguntur verba: Ratisponæ vere haberi reliquias S. Dionysii, confirmavit. Adhæc apud Georgium Eckhartum in mediæ ævi Corpore Historico tom. 1 exstat sub Annalista Saxonis nomine Chronicon, ab ortu regni Francici usque ad annum 1139 deductum, atque, ut laudatus ejus editor in suis ad lectorem admonitionibus præviis, dicto tomo præfixis, num. 10 docet, ab Egghardo Uragiensi, insigni, ut ait, sui temporis historiarum magistro, conscriptum; id autem, quod, quamvis quidem ab aliis Chronicum Magdeburgicum, vocetur, ab aliis tamen, quia ejus author, qui sub Henrico quinto imperatore seu seculo XII ineunte florere incepit. Saxo exstitit, Annalium Saxoniorum nomine haud immerito insignitur, ad annum 1052 sic scribit: Henricus imperator iterum Pannonias petit, et inacte redit, habens in comitatu Leonem Apostolicæ sedis præsulem; qui Papa veniens Ratisponam, reliquias beati Dionysii martyris, de quibus diu dubitatum, an ibi haberentur, presentibus Parisiorum legatis, perspexit, ibique haberi probavit.

84 Habemus itaque scriptores duos, qui, Leonem IX, cum anno 1052 Ratisponæ existeret, ibidem haberi S. Dionysii reliquias seu corpus, declarasse, memoriæ produnt; cum autem ambo medio ut minimum seculo Haimonem præcesserint, nec immoderato, uti hic, partium studio acti fuisse videantur, est enimvero, cur illis potius, quam Haimoni, dum, reliquias, Ratisponæ a Reginwardo abbate inventas, quas inscriptiones adjunctæ Dionysii esse indicabant, a Leone IX, datis ad Henricum I, Francorum regem, litteris approbatas haud fuisse, insinuat, fidem adhibeamus. Quamvis quidem, quæ circumferuntur, Leonis IX Papæ nomine inscriptas de corporis S. Dionysii apud Ratisponenses manifestatione ad Henricum, Francorum regem, litteras, Mabillonius, velut spurias ac supposititias, traducat, litteras tamen, ut jam supra num. 78 dixi, ea de re ad hunc principem a Pontifice illo missas fuisse admittit, aut certe aliquando admittit; id autem, ut apparet, Annalista Saxonis, cujus modo huc transcripta verba, fide dumtaxat fecit. Certe scriptorem hunc, quem modo Chronographum Magdeburgensem, modo Annalistam Saxonem appellat, quemque, e Parisino monasterii S. Germani a Pratis Ms. eleganter exscriptum, cum Leibnitio olim, uti in suis supra memoratis admonitionibus Eckhartus docet, communicavit, magno in pretio habuisse videtur; cum autem ex his, quæ ad dictum annum Saxo ille seu Chronographus seu Annalista de S. Wolfgango, Ratisponensi episcopo, memoriæ prodit, fuisse hunc a Leone IX Papa, cum hic anno 1052 Ratisponæ versaretur, de tumulo levatum, Sæc. v Benedict., part. 1 pag. 812 notet, mihi sane nequiquam ambigendum apparet, quin pariter ex eodem scriptore, quod ibidem pag. 112 de missis, quas dixi, ad Henricum, Francorum regem, litteris ait, depromserit.

85 Litterarum quidem, quas Leo IX seu ad approbandas Ratisponenses reliquias scripserit, seu ad Henricum, Francorum regem, miserit, laudatus Annalista Saxo nusquam meminit; verum cum scriptores alii, id a Pontifice illo factum, diserte tradant, assentiendum illis hac in re esse, Mabillonius seu collegerit seu judicavit ex eo, quod equidem, quas Dionysii esse, Ratisponenses affirmant, reliquias a Leone IX, cum anno 1052 Ratisponæ hic versaretur, approbatas

ACCTOB.
C. B.

approbasse,
aliunde est
certum; hoc
autem suum
ut Mabillonius
ctiam

P

existimasse
videtur, pon-
tifice ille judi-
cium,

AUCTOR
C. B.

probatas fuisse, a laudato illo chronographo Magdeburgensi seu annalista Saxonie litteris mandatum, ad mox dictum annum 1052 inveniret. Et vero id, quod non tantum dictus annalista, sed et supra laudatus Hamerslebiensis monachus e supra memoratis authoris incerti, qui, ut dictum, seculo XII ineunte floruit, imperatorum Gestis memorie prodit, fuisse re ipsa, non tantum viva voce, sed et missis ad Henricum, Francorum regem, litteris a Leone IX factum, sat verosimile apparet. Ea sedet sententia, non tantum, quod apud plures scriptores, seculo XII posteriores, missarum ad Henricum, Francorum regem, litterarum, quibus reliquias, Ratisponæ a Regimardo abbate inventas, S. Dionysii esse, Leo IX declaravit, luculenta ac diserta mentio invenitur; verum etiam quod litteræ, Leonis nomine inscriptæ, quibus id hic Pontifex fecerit, typorum beneficio a multis jam vulgata, circumferantur. Hæc quidem, ut apparet, mendosæ nevoque non uno sunt infectæ; verum supposititias indubie esse, nullasque a Leone, quæ abs hisce haud multum abuserint, ad Henricum, Francorum regem, litteras datas fuisse, pro certo asseverare non ausim. Verum infra erit de re hac plura dicendi locus. Interim, fuisse equidem reliquias, quas Regimardus Ratisponæ invenerat quasque inscriptiones adjunctæ Dionysii esse indicabant, a Leone IX approbatas, certum omnino atque indubitatum e supra laudatis Annalista Saxonie et monacho Hamerslebiensi seu potius ex imperatorum, quæ hic in compendium contraxit, gestis apparet.

quod ab eo,
parte utra-
que audita,

86 At vero, inquit in ecclesiæ Parisiensis Historia lib. 10, cap. 5, num. 6 Gerardus du Bois, Quis... credat, Leonem, Pontificem maximum, causam huius momenti, parte inaudita altera, judicasse, et ex Ratisponensium monachorum responsionibus pronunciasse iudicium? Nonne oportuit antea expensas esse Dionysianorum rationes, ire ad eorum monasterium, et singula ad examen revocare, tum rem ex æquo definire? Quod si autem ei assentiendum, consecrarium fuerit, non tantum, ut Leo Papa litteras, quibus reliquias, Ratisponæ inventas, S. Dionysii esse, declaravit, ad Henricum, Francorum regem, haud miserit, verum etiam ut hasce nulla prorsus ratione approbarit. Hic ergo quid faciendum? Ratiocinium, jam recitatis historiographi Parisiensis laudati verbis propositum, seu, ut melius loquar, quæ ex hoc consequi is putat, amplectamur, ambosque a nobis jam adductos seculi XII scriptores, qui, ut dictum, Ratisponenses S. Dionysii reliquias a Leone IX approbatas fuisse, diserte tradunt, a veritate aberrare dicamus? Neutiquam sane; neque enim nisi ob rationes, quæ nullo plane modo convelli ac elevari queant, a scriptorum vel æqualium vel etiam, quando hi desunt, supparium, quales ambo illi scriptores sunt, testimonio recedendum, eruditi omnes passim existimant. In litteris, Leonis IX Papæ nomine inscriptis infraque hic recitandis, sequentia hæc Pontifici huic attribuuntur verba: Tui, Francorum rex, in Christo fili carissime, nos legati, tua tuorumque omnium vice sollicitè rogaverunt, quatenus litem, quæ inter vos et urbem prædictam (Ratisponensem) super sacrosanctis ossibus beatissimi Dionysii Areopagite fuerat diutissime ventilata, veritate discussa, dirimere curaremus, vobis quidem eadem apud nos esse dicentibus, civibus autem atque incolis urbis

præfate astruentibus e converso, ea per invictissimum Arnulphum quondam imperatorem ac ecclesiam beati martyris Emmerami esse translatas ibidemque deinceps contineri.

87 Quid si ergo Leonem, dum anno 1052 Ratisponæ versaretur, a Francorum rege Henrico, ut litem, quæ Gallos inter et Ratisponenses de corporis Dionysiani possessione erat, dirimeret, per legatos rogatum fuisse dicamus? Leo quidem, si Ratisponenses S. Dionysii reliquias unquam approbavit, id certe, uti inter omnes convenit, anno 1052 fecit, supraque jam memorata scripti Dionysiani visitatio Dionysianopoli non citius, quam anno 1053, si iis, quæ ab Haimone memorantur, standum sit, fuit peracta; cum autem, hac nondum instituta, Henricus, Francorum rex, litis præfate decisionem a Pontifice petiturus fuisse, haud videatur, consecrarium sit, ut is, si Ratisponenses S. Dionysii reliquias anno 1052 re ipsa approbavit, ac proin litem, quæ Ratisponenses inter et Dionysianos monachos ventilabatur, dirimit, verosimillime ad id a Francorum rege Henrico rogatus haud fuerit. Ita sane, si dicta visitatio ante annum 1053 locum haud habuit, potest argui; verum, ut quid Haimone, qui, ne citius hæc ponatur, solus impedit, standum hic sit? Id sane haud satis perspicio. Sesquiseculo circiter, ut jam supra docui, scriptor ille a re gesta absuit, facileque adeo factum esse potest, ut in narrandis iis, e quibus, dictam visitationem anno 1053 illigandam, consequitur, a veritate aberravit.

cum Haimo-
nis narratio-
ne,

88 Ad hæc Francorum regis legati, ut Haimo narrat, Ratisponam, dum ibi omnia ad corpus, quod Dionysii esse dicebatur, levandum essent parata, fortuito plane nec ulla rei cognitione præhabita, adveniunt, ibique eo ipso temporis momento, quo jam levandum erat dictum corpus, miraculo quodammodo et quasi e machina sistuntur præsentis, quid rerum agatur, ediscunt, levationi sese opponunt, moxque etiam hanc, donec, sitne, an non adhuc in Francia S. Dionysii corpus, fuerit examinatum, differri ab imperatore impetrant; is autem fortuitus simul et opportunus adeo ad disturbandam, de qua hic nobis sermo, levationem legatorum regis Franciæ Ratisponam aduentus mihi admodum est suspectus, facitque, ut verear, ne ad fucum faciendum iis, qui tum fuisse Ratisponenses S. Dionysii reliquias a Leone IV approbatas, credituri forsant essent, tantummodo fuerit excogitatus. Rigordus aut certe scriptor alius, qui verba num. 58 et seq. huc transcripta in Rigordi textum intrusit, Francorum regis legatos, non casu fortuito Ratisponam, dum ibi corpus, quod Dionysii esse dicebatur, foret elevandum, advenisse, sed ad imperatorem, ut levationem isthanc differendam curarent, a Francorum rege deliberato consilio missos fuisse, scribit. Rigordus quidem, Henricum I, Francorum regem, ab imperatore Henrico, ut corporis Ratisponæ inventi, donec, essetne adhuc in Francia, an non S. Dionysii corpus, examinaretur, levationem differret, per nuntios suos postulasse, etiam affirmat; verum id tum, cum Leo IX Ratisponæ versaretur, factum fuisse haud scribit, possuntque, quæ dicit, facile cum iis, quæ de Ratisponensium, quas Dionysii esse dicebant, reliquiarum approbatione, per Leonem IX facta, statuenda videntur, in concordiam adduci.

supote suspe-
cta, nec ab
integre fidei
auctore

89 Res e jam nunc dicendis patescet. Rectene, an non, Ratisponensis corporis, quod Dionysii esse inscriptiones

profetas
tandem haud
sit, latum
esse posse
ostenditur,

inscriptiones adjunctæ indicabant, inventa cum anno 1052 a Joanne Baptista Emmeramensi abbate conjungatur, dubitari non immerito potest, uti palam est ex iis, quæ supra num. 2 et seq. disserui. Adhæc, supra memoratam scripiti Dionysiani visitationem anno 1053 factam fuisse, ex iis duntaxat, quæ Haimo scribit, consequitur, cumque hæc, ut jam dixi, sint suspecta, nec alioquin fidem integram Haimo mereatur, nihil omnino, ut visitationem illam dicto anno 1053 necessario affigamus, nos cogit. Quid si ergo hanc quidem, quam saltem v. Iduum Juniarum seu 1x Junii die ab Haimone apud Felibianum recte signari, visitationis ejusdem festum, die illo in S. Dionysii celebrari quotannis solitum, suadet, anno 1052, dictam autem corporis Ratisponensis inventionem anno 1050 statuamus? Quid si porro Henricus I, Francorum rex, cum corpus, quod Dionysii esse, dicebant, Ratisponæ fuisse inventum, deque hoc levando agi, e relationibus minime dubiis intellexisset, per nuntios suos id differri, donec, essetne adhuc, an non Dionysii corpus in Francia, examinasset, ab imperatore primum jam inde ab anno 1051 postulari? Quid si deinde, cum id, præsentibus etiam forsitan, ut Rigordus ait, imperatoris legatis, examinari 1x Junii die anno 1052 jam curasset, ac Leonem IX Ratisponam venturum, didicisset, per nuntios suos hunc, qua ratione, examine isthoc magna cum solemnitate instituto, in Dionysiano scrinio corpus fuisset repertum, reddiderit certiorum, simulque etiam, ut litem, quæ Gallos inter et Ratisponenses de corporis Dionysiani possessione ventilabatur, decideret, rogari? Enimvero, si hæc ita, ut possunt, re ipsa etiam fuerint peracta, tumque, penes Ratisponenses esse S. Dionysii corpus, Leo pronuntiari, dictam utique litem, parte inaudita altera, haud deciderit.

cum Fran-
corum rege,
datis ad
hunc litteris
verosimiliter

90 Quod si autem hæc displiceant, responderi potest, Leonem e solis monachorum Emmeramensium responsionibus sententiam haud pronuntiasse, sed eum, quod documenta, quibus sibi S. Dionysii corpus vindicabant Emmeramenses monachi, luculenta admodum ac convincentia existimaret, litem hisce, Gallis etiam non auditis, adjudicandam duxisse. Ut sit, Leonem equidem Ratisponæ inventas, quæ Dionysii esse credebantur, reliquias approbasse, certum omnino atque indubitatum e jam supra dictis est. Neque vero Haimo cum monacho Hamerslebiensi et Annalista Saxone supra laudatis, qui id a Leone factum, disertissime, ut jam supra docui, affirmant, aperte etiam pugnat. Etsi enim ex iis, quæ scribit, Leonem per litteras, quas ad Henricum I, Francorum regem, dederit, Emmeramensibus post nuntiorum, quos hic princeps miserat, Ratisponam adventum haud adjudicasse S. Dionysii corpus, consecrarium appareat, simul tamen etiam suppeditat, e quibus, Ratisponæ inventas, quas Dionysii esse dicebant, reliquias a Leone IX ante nuntiorum eorumdem Ratisponam adventum approbatas fuisse, non inepte colligas. Cum enim, ut ait, reliquias illæ, dum Francorum regis nuntii Ratisponam venire, jam jam essent, præsentem etiam Leone IX, levando, nec id, nisi Pontificis hujus approbatione prævia, futurum fuisse videatur, enimvero hinc, sacra illa pignora a Leone, priusquam dicti nuntii Ratisponam advenirent, approbata fuisse, concludi posse videtur; etsi autem, si iis, quæ Haimo scribit, standum sit, Henrico I, Francorum regi, Leo, id a se factum, per litteras significasse haud videatur,

hujusmodi tamen a Pontifice isthoc ad principem illum datas fuisse litteras, mihi sane ob ea, quæ jam supra dixi, sat verosimile apparet.

91 Ac Eckhartus quidem, ex eo, quod in litteris hisce sequentia isthæc legantur verba: Vos autem, in Domino Fili dilectissime, rex Francorum, tuique fideles, quamvis invidendi Teutoniarum gaudio videami quidem habere justam materiam, ita ut merito putetis de Alemannorum vobis lætitia esse dolendum; ac deinde, nonnullis adhuc interpositis, ista: Cur igitur Alemanniam ipsius ossa fovere non permittatis in solatium et tutelam, quem vobis Athenæ, ut Christo lucrifaceret, vivum recipere, audire et cælo transmittere permiserunt, sibi persuasum habet, Henricum I, Francorum regem, non tantum litteras, quibus a Leone IX litem de Dionysii corpore decidi postulari, ad Pontificem hunc misisse, verum etiam iis, sibi de Alemannorum lætitia dolendum esse, sequæ, Alemanniam S. Dionysii ossa fovere, non permissurum, declarasse. Nec id tantum e jam recitatis Litterarum Leonis IX verbis laudatus scriptor collegit, verum etiam Henricum, Francorum regem, quod Dionysium furto Ratisponam delatum, omnino crederet, hunc repoposcisse. Verba pleraque, quibus has suas conjecturas exponit, cap. seq. huc transcribentur, laudatisque ejus de rebus Franciarum Orientalis Comment. tom. 2, pag. 742 et seq. exstant inserta. Verum anne hic Eckharto certo assentiendum? Id equidem asseverare non auisim. Neque enim Francorum rex, si, penes Ratisponenses esse S. Dionysii reliquias, certo credidisset, a Leone IX, ut litem, quæ de hisce Gallos inter et Ratisponenses erat, decideret, postulaturus fuisse videtur; quod tamen a principe illo factum, Eckhartus admittit. Ut sit, rationes equidem, e quibus, Leonem litteras de reliquiis, quas Dionysii esse, dicebant, Ratisponæ a sese approbatis, ad Henricum I, Francorum regem, dedisse, verosimile etiam apparet, jam supra adduxisse contentus cap. huic finem impono.

AUCTORIB.
C. B.

communis-
vir.

CAPUT VII.

Litteræ, Leonis IX Papæ nomine inscriptæ, una cum Georgii Heckharti de hisce judicio proferruntur.

Litteræ, ad Henricum I, Francorum regem, missæ, quibus, penes Ratisponenses S. Emmerami monachos esse S. Dionysii corpus, Leo IX Papa declaravit, modo a Baronio ad annum 1051, a Gewoldo in Additionibus ad Hundii metropolim Salisburgensem tom. 1, pag. 169, a Cælestino abbate in S. Emmerami Mausoleo, plurimisque insuper aliis typorum beneficio fuere vulgatæ. Verum etsi id ita sit, eas tamen, ut lectoris commodo serviam, hic etiam, ne alibi quærendæ sint, iteratis typis, prout apud eundem Cælestinum abbatem exstant, recusas exhibeo. Sic habent: In Salvatoris nostri Jesu Christi nomine. Amen. Leo episcopus, servus servorum Dei, charissimo filio, inelyto regi Francorum, ac venerabilibus fratribus archiepiscopis, episcopis

Leo IX per
litteras, quæ
hic dantur,
litem de Dio-
nyssii ossibus